

[Paul Møller.]

overarbejde, eller at hustruen ikke ønsker at påtage sig udearbejde, selv om hun har tid og mulighed herfor, fordi skattebyrden er for stor. Jo mere vi derfor kan undgå den skattemæssige følge af øget arbejdslyst, desto større arbejdsindsats har vi også mulighed for at få fremkaldt i det danske samfund.

De nye regler, som forliget indeholdt, vil fremme en tendens til øget arbejdsindsats, men det gælder naturligvis ikke alle personer, for det gælder ikke dem, der enten som følge af hustruens indsats eller som følge af ekstra arbejdsindsats kommer op over den proportionale skattegrænse på 22.000 kr. Der må vi desværre erkende en svaghed ved dette udskrivningslovforslag. Vi går over til, at skattestigningen, marginalskatten, bliver meget hurtigt meget høj, lige over proportionalsskattegrænsen i det nye system. Men jeg håber da, at vi må kunne få lejlighed til at drøfte disse enkeltheder i forslaget om den glidende skala, der skal gå fra proportionalsskattegrænsen.

Jeg mener, det ville være klogt af os, om vi i det hele taget, da nu lovforslaget er fremsat i god tid, også gav os tid til at behandle problemet om sambeskatningen. Sambeskatningsproblemet er jo lettest dels gennem hustrufradraget, som imidlertid ikke er blevet ajourført gennem mange år i Danmark, og dels gennem den stigende proportionalsskattegrænse, men netop hustruens indtægter vil ret ofte føre den samlede indkomst op over den proportionale skattegrænse, op over den skattepligtige indkomst på 22.000 kr., og det kan ikke være en opfyldelse af ligelønsprincippet i Danmark, at den reelle værdi af hustruens arbejde skal være afhængig af mandens indkomst. Derfor håber vi under den kommende udvalgsbehandling at komme til at drøfte de synspunkter, der taler for en virkelig ændring af det nuværende sambeskatningssystem, således at dets følger fjernes, eller det helt ophæves, og man går over til en særbeskatning. Udskrivningslovforslaget er i sig selv et fremskridt for alle dem, der har skattepligtige indtægter under 22.000 kr., på vejen frem mod en reel fjernelse af sambeskatningen.

Jeg håber, at vi i udvalget meget hurtigt vil få en redegørelse for, hvordan det går med det af daværende finansminister Kjeld

Philip i sin tid nedsatte udvalg, der skulle undersøge mulighederne for en ophævelse af sambeskatningen. Jeg har forstået, at det vil afgive betænkning en gang i det nye år, men det ville være meget praktisk, om det skatteudvalg, der nu skal nedsættes, bliver gjort bekendt med det pågældende udvalgs tanker og synspunkter.

Der er ikke tvivl om, at hele den økonomiske situation, vi befinder os i, er af en sådan karakter, at alt det, der kan fremme produktionen og en ekstra arbejdsindsats, er af værdi. Jeg tror, det var det ærede medlem fru Lis Groes, der med rette sagde, at i en tid, hvor den mandlige arbejdskraft er udsolgt, er det tvungende nødvendigt at få løst sambeskatningsproblemet, og jeg er altså enig med det ærede medlem. Jeg håber, at vi ikke mindst ud fra vort almindelige syn på produktionsproblemerne, på misforholdet mellem forbrug og produktion, vil kunne gøre ikke bare en indsats, der koncentrerer sig om at begrænse forbruget, skønt jeg anser dette for at være vigtigt — jeg vender tilbage hertil — men også en indsats for at forøge produktionen, forøge udbuddet af arbejdskraft, kalde på den arbejdskraftreserve, der findes, men som ikke længere, heldigvis, findes på arbejdsanvisningskontorerne.

Det fremgår af hele den vurdering, som både den højtærede finansminister og den højtærede økonomiminister og den økonomiske halvårsoversigt giver udtryk for, at der er et misforhold mellem produktion og forbrug i dag. Den højtærede økonomiminister fremhævede, at vi havde haft stabil økonomisk fremgang fra 1957 til 1960, at vi i denne periode havde kunnet forøge valuta-beholdningerne, forøge produktionen og forøge den reelle levestandard i nogenlunde rimelig takt med de øvrige europæiske lande. Det, der gjorde opgaven let i de år, var naturligvis ikke, at vi havde en trekant-regering. Det, der gjorde opgaven let, var dels det internationale råvareprisfald, som vi kunne udnytte, og dels det, at vi havde en arbejdskraftreserve, som var i stand til at give os muligheder for at udnytte råvareprisfaldet i en øget produktion. Så længe man havde denne arbejdskraftreserve, var der mulighed for at holde et ret kraftigt tempo i produktionsstigningen, men fra eftersommeren 1960 har arbejdskraft-